
Van: NOAB Adviesgroep lid BTW-INSTITUUT – mr. C.F.C. (Frank) Resslerer
Datum: Juni 2025
Categorie: Btw
Onderwerp: Buitenlandse verleggingsregelingen

1. Inleiding

In de praktijk komt de term ‘verleggingsregeling’ vaak aan de orde. Vaak wordt dit geassocieerd met internationale goederentransacties en internationale diensten. Daarbij wordt veelal gedacht dat als er wordt gefactureerd aan een ondernemer buiten Nederland er al snel sprake is van een dergelijke verleggingsregeling. Bij diensten door een Nederlandse ondernemer aan een ondernemer in een andere EU-lidstaat is dat in veel situaties ook wel het geval. Echter, zodra Nederlandse ondernemers goederen in een andere EU-lidstaat aankopen en lokaal doorverkopen is een verleggingsregeling veel minder aan de orde. Dit wordt lang niet altijd gerealiseerd, waardoor ondernemers te maken kunnen krijgen met naheffingen, weigering van aftrek van voorbelasting en boetes inzake het niet tijdig registreren, het niet tijdig afdragen van de verschuldigde btw, het niet tijdig aangifte doen en zelfs voor het niet uitreiken van juiste facturen.

Deze praktijknotitie gaat nader in op de btw-gevolgen van lokale transacties. Ook zullen we kort beschrijven wat er in het kader van het nieuwe regime ‘VAT in the digital age’ zal veranderen.

2. Btw in de EU

2.1. Algemeen

De Europese Unie (‘EU’) bestaat uit 27 lidstaten, waarbij elke nationale btw-regelgeving is gebaseerd op de Europese Btw-Richtlijn. Deze Richtlijn bevat een aantal verplichte regelingen, zoals bijvoorbeeld de heffing van btw inzake intracommunautaire goederentransacties en intracommunautaire diensten. Ook regelingen zoals de reisbureauregeling, de kleine ondernemersregeling (zoals de per 1 januari 2025 in de EU geldt) en de margeregeling zijn in elke EU-lidstaat van toepassing.

Aan de andere kant kent de Btw-Richtlijn ook ‘kan’-bepalingen: EU-lidstaten kunnen besluiten om in de eigen btw-wetgeving specifieke regelingen op te nemen. In Nederland kennen we het systeem van de fiscale eenheid en ook de mogelijkheid om invoer-btw naar de btw-aangifte te verleggen op basis van een zogenoemde ‘artikel 23-vergunning’: beide regelingen zijn gebaseerd op een dergelijke ‘kan’-bepaling. Dat betekent dat niet elke EU-lidstaat deze regelingen ook toepast. Zo ontstaan verschillen in de EU en moet de ondernemer altijd opletten zodra men in andere EU-lidstaten actief wordt.

2.2. Wie is btw verschuldigd?

2.2.1 Hoofregel

Zodra een ondernemer een met btw belaste prestatie verricht, geldt in de hele EU als uitgangspunt dat deze ondernemer de btw verschuldigd is. Deze btw moet in rekening gebracht worden door middel van een factuur die aan alle vereisten voldoet. Dat is essentieel omdat de afnemer / opdrachtgever pas btw in aftrek kan brengen als hij in bezit is van een op juiste wijze opgemaakte factuur (en de ontvanger van de factuur zelf prestaties verricht waarvoor recht op aftrek van voorbelasting bestaat).

De btw moet via een periodieke aangifte worden afgedragen. Hierbij zien we in de EU verschillen, zoals het tijdvak waarover aangifte moet worden gedaan. In Nederland is het uitgangspunt een kalenderkwartaal, maar er zijn ook maandaangiften en jaaraangiften. In Ierland moeten zes aangiften per jaar worden ingediend, zodat het tijdvak twee maanden betreft. Sommige landen zoals bijvoorbeeld Duitsland kennen nog een aanvullende jaaraangifte, bovenop de reeds over dat jaar ingediende reguliere aangiften.

2.2.2 Verleggingsregeling

Waar bij de hoofdregel de btw is verschuldigd door de leverancier of dienstverlener, is bij een verleggingsregeling sprake van de verschuiving van de btw-plicht: niet de presterende ondernemer is de btw over die transactie verschuldigd, maar juist de afnemer / opdrachtgever. Er is dus sprake van één belastbaar feit (de goederenlevering of dienst), waarbij de ontvanger van de factuur zelf verantwoordelijk is voor het aangeven van de over die transactie verschuldigde btw. Een verleggingsregeling geldt alleen als de afnemer / opdrachtgever een btw-ondernemer is: dat verklaart dat deze altijd een geldig btw-nummer moet kunnen overleggen, welk btw-nummer ook op de factuur moet worden vermeld.

De leverancier of dienstverlener moet een factuur uitreiken zonder vermelding van btw (maar zoals gezegd, wel met het btw-nummer van de afnemer / opdrachtgever), de afnemer / opdrachtgever moet zelf in de eigen btw-aangifte de naar hem verlegde btw aangeven als verschuldigd. Indien deze afnemer / opdrachtgever zelf prestaties verricht waarvoor recht op aftrek van voorbelasting bestaat, kan de verlegde btw in dezelfde aangifte direct als voorbelasting worden afgetrokken. Per saldo is dan feitelijk ('onderaan de streep') geen btw-betaling. Uit dien hoofde levert de toepassing van een verleggingsregeling een financieringsvoordeel op.

Let op: bij een intracommunautaire goederenverkoop wordt vaak gezegd dat de btw naar de koper is verlegd, dat is echter fiscaal gezien onjuist. Een intracommunautaire goederentransactie valt uiteen in twee belastbare feiten: de leverancier verricht een levering die onder heffing valt in de EU-lidstaat van vertrek, de afnemer heeft een zogenoemde intracommunautaire verwerving die onder heffing valt in de EU-lidstaat van aankomst. De levering valt daarbij onder het 0%-tarief (mits het vervoer naar de andere EU-lidstaat kan worden aangetoond aan de hand van (transport)bescheiden, de afnemer een geldig btw-nummer van een andere EU-lidstaat verstrekt (anders dan de EU-lidstaat van vertrek) én de intracommunautaire levering wordt aangegeven in de Opgaaf Intracommunautaire Prestaties ('Opgaaf ICP')). Ter zake van de intracommunautaire verwerving is de afnemer zelf btw tegen het lokale tarief verschuldigd, welke btw direct als voorbelasting kan worden teruggevraagd als de afnemer aftrekgerechtigd is).

Kortom, dit zijn twee aparte belastbare feiten waarbij elke partij zijn eigen btw-verplichting heeft. Dit in tegenstelling tot een verleggingsregeling, waar sprake is van één transactie en de btw-plicht van de ene partij verschoven wordt naar de ander. De btw wordt niet verlegd, want de leverancier is zelf btw verschuldigd tegen het 0%-tarief; de afnemer is zelf rechtstreeks gehouden tot het aangeven van btw over de intracommunautaire verweving en het is dus niet btw 'van een ander'.

3. Verleggingsregeling bij goederentransacties

3.1. Algemeen: plaats van heffing

Tot nu toe is uitgelegd wat de hoofdregel is en hoe een verleggingsregeling theoretisch werkt. Voordat we aan de vaststelling van wie btw verschuldigd is toekomen, moeten we eerst bepalen waar een goederentransactie belast is.

De Europese Btw-Richtlijn schrijft dat verplicht voor (lees: dit is van toepassing in alle 27 EU-lidstaten). Indien er sprake is van vervoer in het kader van de transactie, dan valt de verkoop onder heffing in het

land van vertrek. Zodra u een zogenoemde 'Incoterm' op een factuur aantreft, een afkorting van drie letters zoals bijvoorbeeld 'DAP', 'FCA' en 'EXW', dat betekent dat er afspraken zijn gemaakt over vervoer: bij DAP ('Delivered At Place') is de verkoper verantwoordelijk voor het (regelen van het) vervoer naar een bepaalde plaats; bij EXW ('Ex works') moet de afnemer de goederen (laten) ophalen bij de verkoper.

Indien er geen afspraken zijn gemaakt óf de verkoper niet betrokken is bij het vervoer (denk hierbij aan een winkel, waarbij de verkoper de goederen ter plekke overhandigt en verder geen wetenschap heeft van het vervolgtraject), dan geldt als plaats van levering daar waar de goederen zich bevinden.

Kortom, de eerste vraag die gesteld moet worden bij een situatie met internationale goederenstromen is: 'waar zijn de goederen ten tijde van de levering?'.

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Duitsland bevinden aan een Nederlandse ondernemer. Deze levering valt onder heffing van Duitse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. Het hangt van de Duitse regelgeving af of er Duitse btw verschuldigd is, er een verleggingsregeling van toepassing is óf 0%-tarief van toepassing is (indien de goederen naar Nederland worden vervoerd is sprake van een intracommunautaire levering). Het feit dat de koper een Nederlandse ondernemer is, maakt niet dat deze levering in Nederland belastbaar is.

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Frankrijk bevinden aan een Belgische ondernemer. De Belgische ondernemer beschikt over een Frans btw-nummer (in de hoedanigheid van een niet in Frankrijk gevestigde ondernemer). Deze levering valt onder heffing van Franse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. Het hangt van de Franse regelgeving af hoe de btw-heffing verloopt. Het feit dat de Belgische afnemer beschikt over een Frans btw-nummer is niet van belang voor de vaststelling waar een levering btw-belast is.

3.2. Wie is btw verschuldigd?

In deze paragraaf gaan we in op binnenlandse transacties: een Nederlandse ondernemer heeft goederen in een bepaalde EU-lidstaat gekocht, welke vervolgens worden doorverkocht, waarbij de goederen in dezelfde EU-lidstaat blijven.

De lokale leverancier zal daarbij lokale btw in rekening brengen. Omdat de goederen binnen dezelfde EU-lidstaat blijven is geen sprake van een grensoverschrijdende transactie waarop het 0%-tarief van toepassing is. Indien de Nederlandse ondernemer een lokaal btw-nummer nodig heeft (zie hierna) dan kan de aankoop-btw via de lokale btw-aangifte worden teruggevraagd; indien er geen registratieplicht is (vanwege het zelf kunnen toepassen van een verleggingsregeling), dan kan de aankoop-btw via de digitale teruggaafprocedure bij de Nederlandse Belastingdienst worden teruggevraagd.

Let op: omdat het gaat om facturen die onder heffing vallen in een ander land, komen deze transacties niet in de Nederlandse btw-aangifte!

3.2.1 Hoofregel binnenlandse transacties

Zodra is vastgesteld welk land heffingsbevoegd is, is de vraag wie de btw verschuldigd is. In beginsel is dat elke leverancier, tenzij een verleggingsregeling van toepassing is. De leverancier zal dan ook per EU-lidstaat moeten nagaan of hij zelf btw in rekening moet brengen dan wel dat een verleggingsregeling van toepassing is.

In Nederland kennen we een verleggingsregeling voor in Nederland belastbare prestaties door een niet in Nederland gevestigde ondernemer aan een wél in Nederland gevestigde ondernemer (op basis van artikel 12 lid 3 Wet OB). Vaak wordt gedacht dat zo een verlegging van een 'buitenlander' aan een

'binnenlander' overal van toepassing is. Dat is geenszins het geval, deze ruime verlegging is gebaseerd op een 'kan'-bepaling van de Europese Btw-Richtlijn (artikel 194) en niet elke EU-lidstaat heeft deze faciliteit overgenomen.

Als er geen verleggingsregeling is dan dient de leverancier zich in die EU-lidstaat te registreren en moet hij/zij periodiek aangifte indienen. De verkoop moet worden gefactureerd onder het lokale btw-nummer (welk nummer ook op de verkoopfactuur moet worden vermeld) en uiteraard moet de ondernemer op de hoogte zijn van het toepasselijke btw-tarief.

De navolgende EU-lidstaten kennen geen verleggingsregeling voor binnenlandse goederentransacties, verricht door een niet aldaar gevestigde ondernemer:

- Bulgarije
- Cyprus
- Denemarken
- Duitsland
- Griekenland
- Hongarije
- Ierland
- Letland
- Litouwen
- Luxemburg
- Oostenrijk

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Duitsland bevinden aan een Duitse ondernemer. Deze levering valt onder heffing van Duitse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. De Duitse regelgeving kent geen verleggingsregeling voor leveringen door een niet in Duitsland gevestigde ondernemer aan een wel aldaar gevestigde ondernemer. De Nederlandse ondernemer dient 19% of 7% Duitse btw in rekening te brengen en op aangifte af te dragen.

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Duitsland bevinden aan een Nederlandse ondernemer. Deze levering valt onder heffing van Duitse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. De Duitse regelgeving kent geen verleggingsregeling voor leveringen door een niet in Duitsland gevestigde ondernemer aan een andere niet aldaar gevestigde ondernemer. De Nederlandse ondernemer dient 19% of 7% Duitse btw in rekening te brengen en op aangifte af te dragen.

3.2.2 Verleggingsregeling bij binnenlandse afnemer

Diverse andere EU-lidstaten kennen wel een verleggingsregeling, vergelijkbaar met de Nederlandse regeling van artikel 12 lid 3 Wet OB. Om de verlegging toe te kunnen passen moet de binnenlandse afnemer zijn lokale btw-nummer verstrekken. Dit nummer moet op de factuur worden vermeld, tezamen met de term 'btw verlegd' of 'btw verlegd, artikel 194 EU Btw-Richtlijn'.

Let op: de verkoopfactuur valt ook onder de vereisten van de EU-lidstaat van levering.

Het gaat om de volgende landen:

- België
- Estland
- Finland
- Frankrijk
- Italië
- Kroatië
- Malta

- Polen
- Portugal
- Roemenië
- Slovenië
- Slowakije
- Spanje
- Tsjechië
- Zweden

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in België bevinden aan een Belgische ondernemer. Deze levering valt onder heffing van Belgische btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. De Belgische regelgeving kent een verleggingsregeling voor leveringen door een niet in België gevestigde ondernemer aan een andere wel in België gevestigde ondernemer. De verkoopfactuur moet worden uitgereikt zonder vermelding van btw, maar wel moeten het Belgische btw-nummer en een verwijzing naar de verleggingsregeling worden opgenomen. De factuur moet voldoen aan de Belgische factuurvereisten.

3.2.3 Effect van een lokale btw-registratie

De in paragraaf 3.2.2 beschreven verleggingsregeling is gebaseerd op het uitgangspunt dat de leverancier buiten de EU-lidstaat van levering is gevestigd. Het kan echter zo zijn dat de leverancier wel een lokaal btw-nummer heeft, omdat deze ondernemer bijvoorbeeld na een lokale aankoop de goederen intracommunautair levert. Intracommunautaire levering moeten altijd in een lokale aangifte worden aangegeven evenals in een lokale Opgaaf ICP.

In een aantal landen heeft een dergelijk btw-nummer (toegekend aan de leverancier in zijn hoedanigheid van niet in die EU-lidstaat gevestigde ondernemer) geen effect op de verleggingsregeling als wordt geleverd aan een lokale ondernemer:

- België
- Frankrijk
- Italië
- Portugal
- Spanje

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Italië bevinden aan een Italiaanse ondernemer. De Nederlandse ondernemer beschikt over een Italiaans btw-nummer, omdat er ook sprake is van verkopen vanuit Italië naar andere EU-lidstaten en niet-EU-landen.

Deze levering valt onder heffing van Italiaanse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. De Italiaanse regelgeving kent een verleggingsregeling voor leveringen door een niet in Italië gevestigde ondernemer aan een andere wel in Italië gevestigde ondernemer, ook als de buitenlandse leverancier beschikt over een Italiaans btw-nummer. De verkoopfactuur moet worden uitgereikt zonder vermelding van btw, maar wel moeten het Italiaanse btw-nummer en een verwijzing naar de verleggingsregeling worden opgenomen. Omdat de levering in Italië belast is, moet de Nederlandse ondernemer óók het eigen Italiaanse btw-nummer op de factuur vermelden.

Let op: het lokale btw-nummer kan worden geverifieerd via de Europese database 'VIES'. Als er een vestigingsadres zichtbaar is welke buiten de EU-lidstaat van het btw-nummer ligt, dan heeft de leverancier de hoedanigheid van 'buitenlandse ondernemer'.

Wordt een lokaal adres zichtbaar, dan is sprake van een vaste inrichting welke als 'binnenlandse' ondernemer wordt beschouwd. In dat geval is sprake van transacties tussen twee binnenlandse

ondernemingen en is een verlegging gebaseerd op artikel 194 van de Europese Btw-Richtlijn niet aan de orde.

Echter, in een aantal EU-lidstaten vervalt de lokale verleggingsregeling zodra de leverancier beschikt over een lokaal btw-nummer (in de hoedanigheid van niet in die EU-lidstaat gevestigde ondernemer):

- Estland
- Finland
- Kroatië
- Malta
- Polen
- Roemenië
- Slovenië
- Slowakije
- Tsjechië
- Zweden

Voorbeeld: een Nederlandse ondernemer verkoopt goederen die zich in Polen bevinden aan een Poolse ondernemer. De Nederlandse ondernemer beschikt over een Pools btw-nummer, omdat er ook sprake is van verkopen vanuit Polen naar andere EU-lidstaten en niet-EU landen.

Deze levering valt onder heffing van Poolse btw omdat de goederen zich aldaar bevinden. De Poolse regelgeving kent een verleggingsregeling voor leveringen door een niet in Polen gevestigde ondernemer aan een andere wel in Polen gevestigde ondernemer. Echter, doordat de Nederlandse leverancier beschikt over een Pools btw-nummer, vervalt de verlegging en moet de verkoopfactuur worden uitgereikt met vermelding van 23%, 8% of 5% Poolse btw.

3.2.4 Verleggingsregeling bij buitenlandse afnemer

In paragraaf 3.2.2 is beschreven welke landen een verleggingsregeling kennen als sprake is van een buitenlandse leverancier en een binnenlandse afnemer. Dat impliceert dat er géén verleggingsregeling is als sprake is van twee niet aldaar gevestigde ondernemers. Toch zijn er EU-lidstaten die onder voorwaarden een verlegging toestaan.

3.2.4.1 België

Als een Nederlandse ondernemer goederen verkoopt aan een andere Nederlandse ondernemer, waarbij de goederen zich in België bevinden, zal de Nederlandse leverancier in eerste instantie 21% of 6% Belgische btw in rekening moeten brengen. Op het moment dat de Nederlandse koper een Belgisch btw-nummer heeft, blijft dit zo. Heeft de Nederlandse koper echter ook een Belgisch aansprakelijk vertegenwoordiger aangesteld, dan wordt de Belgische btw wél naar de Nederlandse afnemer verlegd.

Deze regeling is onverkort van toepassing als de Nederlandse leverancier zelf een btw-nummer als niet in België gevestigde ondernemer heeft.

3.2.4.2 Estland

Als een Nederlandse leverancier levert aan een niet in Estland gevestigde ondernemer (de goederen zijn en blijven in Estland), dan geldt er een verleggingsregeling als de afnemer een btw-nummer in Estland heeft. Deze verlegging vervalt alleen als de Nederlandse leverancier zelf een btw-nummer in Estland heeft.

3.2.4.3 Frankrijk

In Frankrijk geldt dat als een Nederlandse leverancier levert aan een niet in Frankrijk gevestigde ondernemer (de goederen zijn en blijven in Frankrijk), de Franse btw wordt verlegd als de afnemer een btw-nummer in Frankrijk heeft. Als de Nederlandse leverancier zelf een Frans btw-nummer heeft (als niet in Frankrijk gevestigde onderneming), dan blijft de verlegging onverkort van toepassing.

3.2.4.4 Spanje

Spanje is vergelijkbaar met Frankrijk. In Spanje geldt ook dat als een Nederlandse leverancier levert aan een niet in Spanje gevestigde ondernemer (de goederen zijn en blijven in Spanje), dat de Spaanse btw naar de afnemer wordt verlegd als de afnemer een Spaans btw-nummer heeft. Als de Nederlandse leverancier zelf een Spaans btw-nummer heeft (als niet in Spanje gevestigde onderneming), dan blijft de verlegging onverkort van toepassing.

3.2.5 Specifieke verleggingsregeling: type goederen

De hiervoor beschreven verleggingsregelingen betreffen situaties waarbij de leverancier buiten de EU-lidstaat van levering is gevestigd. Er zijn echter ook verleggingsregelingen waarbij het land van vestiging geen relevant criterium is. In Nederland hebben we voor binnenlandse leveringen (afleveradres ligt dan in Nederland) van bepaalde goederen, zoals bijvoorbeeld foto- en videoapparatuur, mobiele telefoons en laptops een verplichte verlegging als de transactiewaarde meer dan € 10.000 is. Dat geldt ook als de afnemer een buitenlandse ondernemer is (die daartoe in Nederland een btw-nummer moet aanvragen om de verlegde btw aan te geven).

De Europese Btw-Richtlijn (artikel 199bis) biedt EU-lidstaten de mogelijkheid om ook dergelijke verleggingen in de lokale wetgeving op te nemen. Het is daarbij aan de EU-lidstaten om het type goederen te bepalen waarvoor de verlegging geldt alsmede de specifieke voorwaarden: waar we in Nederland een drempelbedrag van € 10.000 hebben kan dat bedrag in andere EU-lidstaten anders zijn).

Voorbeeld: een Nederlandse leverancier heeft een voorraad mobiele telefoons in Duitsland. Er meldt zich een Nederlandse ondernemer die een aankoop plaatst voor €7.500, met een afleveradres in Duitsland. In beginsel kent Duitsland geen verleggingsregeling voor binnenlandse goederentransacties (zie paragraaf 3.2.1.), maar inzake mobiele telefoons is er wel een verlegging als de transactiewaarde hoger is dan €5.000. De Nederlandse afnemer moet zich in Duitsland registreren en verlegde btw aangeven.

Let op: het is dus van belang om bij binnenlandse leveringen in het buitenland niet alleen te kijken naar de status van de afnemer (binnenlandse onderneming, een buitenlandse onderneming met een lokaal nummer e.d.), maar ook naar het type goederen.

4. Toekomst: VAT in the digital age

In de periode 2028 – 2032 zal het regime 'VAT in the digital age' ('ViDA') zijn intrede doen. De basis van dit nieuwe regime is dat ondernemers verplicht digitaal moeten gaan factureren, op basis van een door de EU vastgesteld digitaal format.

Ook bevat dit regime een belangrijke wijziging in de toepassing van de verleggingsregelingen, zoals beschreven in paragrafen 3.2.1 tot en met 3.2.4. Waar er nu nog allerlei verschillende regelingen bestaan, komt hier uniformiteit. Artikel 194 van de Europese Richtlijn wordt zodanig aangepast dat in alle EU-lidstaten dezelfde regels gelden: de buitenlandse leverancier mag gaan kiezen of men wel of niet de lokale btw wil verleggen. EU-lidstaten die nu geen verlegging kennen (paragraaf 3.2.1) moeten dus gaan toestaan dat buitenlandse ondernemers geen lokale btw meer in rekening brengen.

Het voordeel van het kunnen verleggen van btw is dat de buitenlandse leverancier geen registratieplicht meer heeft en geen lokale aangiften hoeft in te dienen.

Let op: het niet langer hoeven te registreren scheelt uiteraard administratieve lasten en kosten, maar kies hier niet te snel voor! Lokaal betaalde aankoop-btw moet dan via de digitale teruggaafprocedure bij de Nederlandse Belastingdienst worden teruggevraagd, waardoor de ondernemer maandenlang op de teruggaaf moet wachten. Het kan dus zelfs raadzaam zijn om toch af te zien van de verlegging, te registreren in de betreffende EU-lidstaat en de aankoop-btw op aangifte direct in mindering te brengen op de zelf te factureren btw.

5. Ten slotte

In deze praktijknotitie hebben wij aandacht besteed aan diverse verleggingsregelingen. Vanwege de verscheidenheid aan regelingen in de EU is het bij binnenlandse transacties in andere EU-lidstaten altijd raadzaam om de lokale btw-regelgeving te checken. Neem in elk geval niet te snel aan dat een verleggingsregeling van toepassing is!

Heb je vragen over de inhoud van deze NOAB praktijknotitie, dan kun je als NOAB-lid in het kader van de NOAB-helpdesk contact opnemen met:

NOAB-Adviesgroeplid BTW-INSTITUUT / mr. C.F.C. (Frank) Ressler
Tel. 078 – 622 54 52

Voorwaarden en disclaimer

Deze praktijknotities zijn specifiek bedoeld voor NOAB-kantoren. Het is niet toegestaan deze te delen met andere partijen. Daarnaast is de disclaimer van kracht die je kunt vinden op <https://noab.nl/disclaimer-privacy-en-cookieverklaring/>.